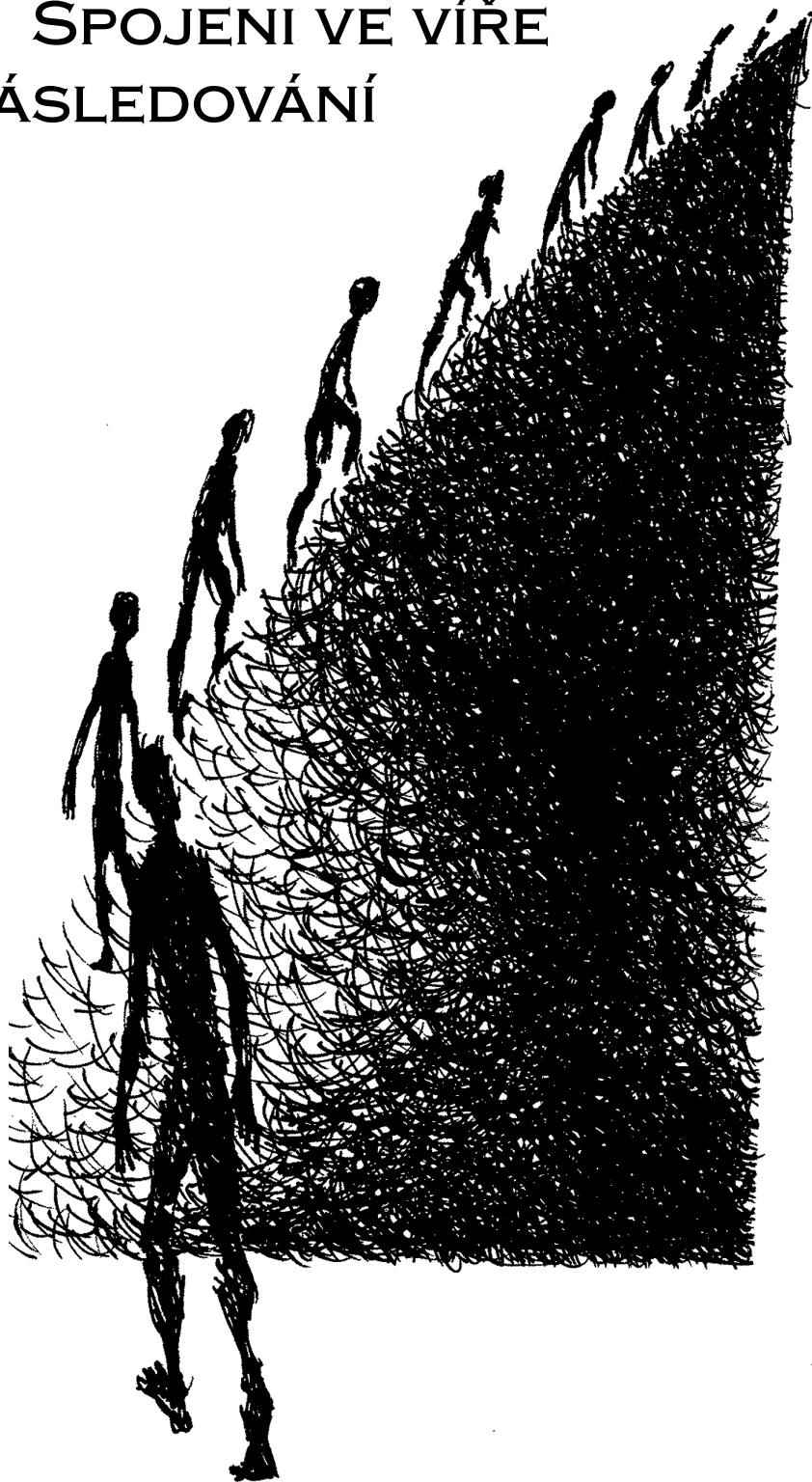

SPOJENI VE VÍŘE A NÁSLEDOVÁNÍ

PŘEDNÁŠKY MODLITEBNÍHO TÝDNE 2004

POSELSTVÍ Z GENERÁLNÍ KONFERENCE

ARMANDO MIRANDA

Lidé mají podle názoru psychologů dvě základní potřeby – potřebu identity a vědomí, že někam patří. Lidé potřebují vědět, kým jsou, odkud přicházejí a kam směřují. Potřebují se s něčím nebo s někým identifikovat. Dále potřebujeme cítit, že nejsme sami; že někomu nebo něčemu patříme; že jsme oceňováni, milováni, že je nám věnována péče, že jsme přijímáni. Vědomí vlastní identity a vědomí, že někomu patříme, nám na naší cestě životem dává pocit jistoty. Z toho důvodu Bůh „vymyslel“ manželství, rodinu, církev, společnost (Gn 2,18).

Články určené ke čtení během modlitebního týdne v roce 2004 nám mají připomenout, že jsme jako celosvětové společenství spojeni ve víře a následování. Bez ohledu na to, v jaké části světa žijeme, bez ohledu na jazyk, jakým mluvíme, jsme v golgotském kříži skrze Krista spojeni v jeden celek a tvoříme jednotné křesťanské společenství. Společenství se vytváří ve víře, kterou navzájem sdílíme. Jsme spojeni v rámci misie, v prožívání zkoušek a těžkostí, které provázejí náš křesťanský život, jsme spojeni ve sdílení symbolů vzájemné služby (umývání nohou a večeře Páně). Jako adventisté sedmého dne jsme jedna velká duchovní rodina; společenství, které je rozptýleno po celé zemi a jež spojuje naděje na návrat Ježíše, našeho Pána.

Jaký je smysl křesťanského společenství? Takto jej vysvětluje Ellen G. Whiteová:

„Církev je křesťanské společenství, které má sloužit svým členům. Každý křesťan se může těšit z milosti a nadání, které vlastní ti druzí, a také z díla, jež skrze ně koná Bůh prostřednictvím jejich početných darů a schopností. Církev spojuje svaté pouto společenství, díky němuž se každý její člen může těšit z vlivu těch druhých. Všichni by měli být zavázáni smlouvou lásky a harmonie. Právě při harmonické spolupráci nabývají křesťanské principy a schopnosti celého společenství na síle. Každý z členů může mít prospěch a být zušlechťován rozmanitými schopnostmi druhých; v nedostatcích jednoho mohou vyniknout schopnosti druhého. Všichni členové by se měli semknout, aby se církev stala skvostnou podívanou světu, andělům a lidem.“ (*Lift Him Up*, s. 295)

Křesťanské společenství nám přináší nejen spoustu požehnaní – ať už jako jednotlivcům nebo jako celku – ale, a to je ještě důležitější, umožňuje nám, aby naším prostřednictvím Bůh uskutečnil to nejdůležitější poslání, jímž nás Pán pověřil: podělit se o Boží lásku se světem. Takový je záměr, který s námi má Bůh – abychom se stali podivuhodným příkladem odpouštějící Kristovy milosti a radovali se z toho, že jsme spojeni ve víře a následování.

*Armando Miranda
je viceprezidentem Generální konference
Církve adventistů sedmého dne.*

Sobota

SPOJENI V KRISTU

V Kristu je naše jistota.

JAN PAULSEN

Křesťané mají společný střed, který z nich tvoří společenství. Toto společenství není závislé na tom, co do něj kdo přinese, nýbrž na svém Spasiteli: na tom, co On udělal, dělá a bude dělat, abychom jako věřící lidé mohli žít pospolu. Čím více se členové společenství přibližují tomuto vznešenému středu, tím silnější jsou pouta, která je navzájem spojují a usnadňují službu církve tomuto světu.

Spojení v Kristově kříži

Patříme do společenství Kristova kříže. Církev je společenstvím věřících, kteří v samé podstatě kříže našli svoji pravou identitu. Kříž nám ukazuje, co potřebujeme vidět: to, jací doopravdy jsme a čím bychom se mohli a měli stát.

Zprvé, kříž obnažuje naše nitro, odstraňuje sebeklam a jasně nám ukazuje, že jsme hříšníci. Takto odhaluje temnou stránku naší existence. Dále nám předestírá naši temnou budoucnost: věčnou smrt. Kříž je totiž svědectvím o hříchu, soudu a smrti: našem hříchu, našem odsouzení a naší smrti. Ukřížovaný odstraňuje lživé představy o naší kulturní, etnické, finanční a profesní nadřazenosti a ukazuje nám, jak jsme uboží, politováníhodní, zbídačení, slepí a morálně i duchovně nazí (srov. Zj 3,17). Poté, co si toto vše uvědomíme, vydere se z našeho srdce zoufalé volání o pomoc a záchranu, jímž se zapojíme do společenství s Ukřížovaným a s těmi, kteří v kříži našli nejen odsouzení, ale i spásu.

Zadruhé, kříž nám odhaluje podmínky a možnosti naší nové budoucnosti. Vede nás k osobě, která je zárukou našeho nového lidství – k Ježíši. Toto lidství již není ovládáno hříchem a nasměřuje k zahynutí. Kříž nás vymaňuje z moci hříchu a smrti, tedy z následků naší padlé přirozenosti,

a silnými pouty lásky a vděčnosti nás poutá ke Kristu a ke skupině zachráněných lidí – k církvi. Kristův kříž je to podstatné, co nás jako věřící spojuje – je to základ a esence křesťanského společenství. V Kristově kříži se nám nabízí nová zkušenost: obnovení vztahu s Bohem; nalezení nového smyslu života, jež je naplněním evangelia; nová a slavná budoucnost – věčný život.

Posun od hříchu, odsouzení a smrti ke svobodě, pokoji a životu v Kristu nastává tehdy, když při obrácení odevzdáme své já do rukou svého Pána. Následně se zapojujeme do společenství těch, kteří našli odpuštění v Kristově krvi. Všichni adventisté na celém světě by se měli radovat ze společenství se vzkříšeným Pánem a s jeho následovníky, protože jsme sjednoceni zkušeností odpuštění a přijetí Bohem skrze Krista. Na kříži se nám jednou provždy zjevila nepochopitelná Boží láska (1 J 4,9), která proudí prostřednictvím Ducha svatého do našich srdcí (Ř 5,5) a spojuje nás v jedno společenství (Ko 3,14).

Spojení v Kristově smrti a vzkříšení

Radikální proměna společenství hříchu a smrti ve společenství odpuštění a nového života je uskutečnitelná díky Kristově smrti a vzkříšení. Ježíš Kristus svojí smrtí na kříži naplnil naši budoucnost, a tím nás osvobodil od věčného zahynutí a umožnil nám mít s Ním a s ostatními opravdové společenství. Adventisté se mohou těšit opravdovému společenství jedině a výhradně díky zástupné smrti Ježíše Krista (Mk 10,45). Tuto nádhernou pravdu, že Kristus zemřel na kříži za naše hříchy, sdílí všichni členové naší církve na celém světě.

Křtem veřejně prohlašujeme a vyznáváme, že Kristus je náš zástupce, a skrze víru umíráme spolu s Ním, protože On zemřel za nás, vzbouřené hříšníky. Neexistuje žádný jiný křest, jímž bychom mohli být spojeni s Bohem, jen křest ve jméno Ježíše Krista. Zemřel jen jedenkrát, a my všichni jsme pokřtěni v Jeho smrt (Ř 6,3). Můžeme spolu žít v jednom společenství, protože nás spojuje jedna základní duchovní zkušenost: všichni jsme byli pokřtěni v Krista. Adventisté jsou spojeni ve společenství Kristovy

smrti, jež nás osvobodila od hříchu a uvedla nás do nového života.

Proto nás s Kristem nepojí jen Jeho smrt, nýbrž i Jeho vzkříšení (Ř 6,5). Ke vzkříšení nedojde pouze ve chvíli Kristova druhého příchodu, ale odehrává se již nyní. Tento přítomný rozměr vzkříšení prožívá věřící při křtu, když se spojuje s Kristem. Ve chvíli, kdy se vynořuje z vody – tedy poté, co zemřel hříchu – je duchovně vzkříšen k novému životu (Ř 6,4). Tuto skutečnost měl na mysli apoštol Pavel, když napsal: „...abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti.“ (Fp 3,10) Vzkříšení se v nás stává skutečností, když se Kristus stane vládcem našeho života. Zde máme na mysli život, který je podřízen Kristově vůli a naplněn Duchem svatým (Ř 8,6.7.13.14). Nemáme se přizpůsobovat vůli tohoto světa, ale máme žít tak, abychom oslavovali svého Pána, který nás dokáže obnovit a proměnit (Ř 12,2). Na tento úkol nejsme sami, nýbrž máme k dispozici moc Ducha svatého, „aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha“ (Ř 8,4). To je přirozený důsledek znovuzrození.

Nikodém dlouho nemohl pochopit, v čem tkví tajemství znovuzrození (J 3,4). Je to Boží dílo, které se uskutečňuje působením Ducha svatého v našem srdci. Jeho vlivem dochází k proměně našich motivů, tužeb a sklonů. Následky tohoto zázraku jsou viditelné v životech všech, kdo svůj život spojili s Bohem. Víme, že „když Boží lidé zakusí znovuzrození, odrazí se to na jejich čestnosti, upřímnosti, oddanosti a zásadovosti.“ (*Counsels to Parents, Teachers and Students*, s. 251) Adventisté jsou spojeni znovuzrozením, které prožili díky tomu, že přijali vzkříšení Ježíše Krista.

Spojení v oslaveném Spasiteli

Věřící nespojuje jen Kristův kříž, smrt a vzkříšení, nýbrž i jeho sláva. Petr píše, že Bůh „ho (Krista) vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu...“ (1 Pt 1,21). Díky Kristu máme podíl na nové budoucnosti. Jeho oslavení přineslo oslavení i nám. Již nyní se v nás zrcadlí Kristova sláva, ale zatím je to jen naděje na oslavení (Ko 1,27). Zakoušíme ji

skrze víru, když rozjímáme nad slovy Písma svatého, modlíme se a meditujeme a přitom jsme proměňováni k obrazu Jeho slávy (2 K 3,18). Avšak úplné zjevení Jeho slávy je stále budoucností. Když Pavel hovoří o našem vzkříšení, říká: „Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci.“ (1 K 15,43) Jelikož nás čeká slavná budoucnost, neutápíme se v depresi či ve strachu a nejistotě, ale netrpělivě očekáváme slávu Kristova příchodu.

Oslavením budeme nadobro zbaveni moci hříchu a smrti. Naše oslavení je Božím dílem – Bůh nám v něm navrácí plnost slávy, kterou nás obdařil při stvoření (srov. Ž 8,5). K našemu oslavení a ke zničení naší hříšné přirozenosti dojde v jednom okamžiku – v okamžiku příchodu našeho Pána. Jistotu, že se tak stane, čerpáme z toho, že i Kristus byl oslaven (1 Tm 3,16). Uctíváme oslaveného Pána a těšíme se na chvíli, kdy skrze něj budeme oslaveni (F 3,20.21). Touto nadějí jsme spojeni a stává se pro nás společným centrem naší zbožnosti, oddanosti a služby.

Milí spoluvěřící v Kristu, jsme jeden lid, jeden chrám, jehož základem je Kristus. Dostali jsme za úkol splnit jeden konkrétní úkol. Přestože mocnosti, které se nás snaží rozdělit, mohou být silné, ukřižovaný a vzkříšený Pán je dostatečně mocný na to, aby nás udržel pohromadě a pomohl nám svěřený úkol dokončit. Shromážděme se kolem Něj a oddejme se službě hynoucímu světu. Neodvracejme od Krista svůj zrak, protože On je naše útočiště.

Otázky k diskusi

1. Jaké poselství může v kříži objevit společnost, která si o sobě myslí, že je soběstačná a nezávislá?
2. Jaký význam má pro tebe křest? Jakým způsobem tě spojuje s ostatními věřícími?
3. Jak ti Kristova smrt a vzkříšení pomáhají čelit budoucnosti? Jak můžeš svoji zkušenost využít ve službě těm, kteří žijí ve strachu?

*Jan Paulsen je
předsedou Generální konference
Církve adventistů sedmého dne.*

Neděle

SPOJENI VE VÍŘE

Každý z nás se musí rozhodnout sám za sebe.

ALEXANDER BOLOTNIKOV

„Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří.“ (Ř 1, 16)

Na podzim 1990 byl rabi Menachem Mendel Schneerson prohlášen svými následovníky za mesiáše. Očekávali velký zázrak – že dojde k obnovení chrámu a úplné porážce Arabů. Všem Židům na světě hlásali poselství o tom, že již nastalo vykoupení, volali je k modlitbám a dodržování Božích nařízení. Na jaře 1994 však Schneerson zemřel. Žádný ze zázraků, jež byly očekávány, se nenaplnil. Tisíce jeho obdivovatelů se přesto zúčastnily Schneersonova pohřbu a celé tři dny pak u jeho hrobu očekávaly jeho vzkříšení. Následovalo však jen zklamání a rozčarování.

V newyorském Brooklynu, kde sídlí jejich centrum, většina přívrženců tohoto hnutí nemá zájem tuto epizodu své historie vůbec připomínat. Stejně tak nikdo z nich nechce mluvit o podobné události, kterou prožili jejich předkové v Rusku v roce 1844. I tehdy, v den oslav svátku Jom Kipur, tato ultraortodoxní židovská skupina očekávala mesiáše.

Tehdy však nebyli sami. I mnozí křesťanští věřící – v Nové Anglii i na jiných místech – tenkrát čekali a vyhlíželi.

Pro adventisty sedmého dne však události roku 1844 nejsou jen určitým úsekem v historii jejich církve. Tyto události vedly k tomu, že byly objeveny základní biblické nauky. Ty se pak staly součástí poselství, jež má být v poslední době hlásáno celému světu.

Slovo „evangelium“ pochází z řeckého *evangelion* a znamená „dobrá zpráva“. Co však tvoří dobrou zprávu? V Novém zákoně nacházíme dvě významné charakteristiky. V 1. Korintským 15 apoštol Pavel říká, že evangelium je dobrá

zpráva o smrti a vzkříšení Ježíše. Toto poselství bylo vždy základem křesťanské víry. Bez Ježíšova vzkříšení nemáme naději na věčný život. Bez Kristovy zástupné oběti není odpuštění hříchu.

V těchto posledních dnech je potřeba hlásat evangelium ještě mnohem silněji. Jan obdržel poselství, které má být hlásáno v době, kdy velký spor dospěje ke konci: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,7)

K čemu je dobrá bázeň a soud? Zní to paradoxně, ale takto o tom Písmo hovoří. „Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“ (Zj 14,6) Evangelium zahrnuje učení o Božím soudu. Poselství ze Zjevení 14 hlásají pouze adventisté sedmého dne. Je to základ našeho učení. Jsme spojeni poselstvím, které hlásáme. Jsem hrdý na to, že mohu být adventistou sedmého dne, protože historie tohoto hnutí se vyznačuje poctivým zkoumáním biblické pravdy. Vědci často říkají, že i z nesprávných předpokladů lze dojít k nějakému výsledku. Historie ukazuje, že mnohé objevy byly důsledkem omylů. Omyl Williama Millera byl podmíněn určitými stereotypy, jimiž v jeho době byla interpretace Bible zatížena. Když Ježíš nepřišel tak, jak se očekávalo, naši průkopníci jako by už nedokázali Bohu tak bezmezně důvěřovat. Bylo těžké nést bolest zklamání, bolest výsměchu, kterému byli vystaveni. Oni však vyhlíželi Ježíše. A neustali ve svém hledání. Adventisté se nemají za co stydět. Radujeme se z toho, jaké úžasné biblické objevy velké zklamání přineslo. Je to naše společné dědictví a neměli bychom na ně zapomínat.

V čem tkví jedinečnost adventistů

V roce 1921 obdržel bývalý zaměstnanec patentového úřadu Albert Einstein Nobelovu cenu. Podařilo se mu vyvrátit teorii, která vévodila vědě během celého uplynulého století. Jeho objev odhalil vědecké obci nové skutečnosti týkající se našeho vesmíru a významným způsobem ovlivnil technologický rozvoj 20. století.

Objev týkající se Kristovy služby v nebeské svatyni rozbil zažitě stereotypy, které převládaly v interpretaci Kristova díla, což vyústilo v obrat v našem chápání Bible a plánu spasení. V tom spočívá jedinečnost adventistů. V našem učení je řada bodů, v nichž se shodujeme s ostatními denominacemi. Mnozí křesťané například spolu s námi očekávají brzký Ježíšův příchod. Existují také církve, které zachovávají sobotu. V mnoha křesťanských denominacích se rovněž můžeme setkat s tím, že jejich členové věří, že po smrti budeme čekat na příchod soudu, místo abychom hned šli do pekla nebo do nebe. Mezi nevěřícími je mnoho těch, kteří se řídí zásadami zdravého životního stylu. Ale poselství o Kristově službě v nebeské svatyni nehlásá žádná jiná křesťanská církev. Toto poselství dalo novou vizi a perspektivu malé skupince věřících – těch, kteří dříve patřili ke zklamaným mileritům. Tak obdrželi poznání, na jehož základě vznikla Církev adventistů sedmého dne.

Mnozí kladou otázku: „Co tato skutečnost, totiž že Ježíš v roce 1844 zahájil novou etapu své služby, znamená pro mě? Jakou změnu mi to může do života přinést, jak to může ovlivnit moji naději na spasení?“ Zdá se, že v otázce dostupnosti Boží milosti se nic nemění. Krev, kterou Ježíš prolil na Golgotě, stále přináší odpuštění našich hříchů. Odpověď na tyto otázky přináší evangelium soudu, které je zvěstováno prostřednictvím trojandělského poselství. Když Kristus započal novou fázi své služby, zahájil tím také první etapu závěrečného soudu. Pro jeho následovníky je to poselství naděje, které poukazuje na skutečnost, že vesmírný konflikt se chýlí ke svému závěru.

Pozitivní hledisko soudu

Tisíce let před Ježíšovou smrtí žalmista napsal: „Sudiž mne, Hospodine.“ (Ž 7,8; Kral.) V mnoha zemích s autoritativními režimy jsou soudní instituce chápány výlučně jako nástroje trestu. Západní člověk se obvykle obrací na soud proto, aby se domohl spravedlnosti a ochrany. David byl přesvědčen o tom, že v jeho případě Boží soud povede k jeho ospravedlnění. V knize Zjevení popisuje Jan volání mučedníků, kteří

během středověkého pronásledování trpěli pro Ježíše: „Kdy už, Pane svatý a věrný, vykonáš soud a za naši krev potrestáš ty, kdo bydlí na zemi?“ (Zj 6,10) Je-li Ježíš naším obhájcem, nemáme se čeho bát, protože, soud bude veden ve prospěch „svatých Nejvyššího“ (Da 7,22).

Spasení našeho světa nekončí Golgotou. Nemůžeme se plně radovat ze spasení, jestliže tento svět trpí důsledky hříchu a jestliže dosud žije původce hříchu. Daniel jasně říká, že svatí Nejvyššího obdrží království teprve poté, až proběhne předadventní soud. Soud je dobrou zprávou nejen proto, že se zaměřuje na jednotlivce, ale také proto, že zdůrazňuje společenství věřících. Spasení získáváme jako jednotlivci, ale nebudeme spaseni jenom my. Boží království je domovem všech vykoupených, místem, kde se všichni budou radovat z věčného společenství s Bohem a s ostatními.

Lidé často říkají, že potřebují Ježíše, ne učení. Je fakt, že „suché filozofické výroky nemohou být odpovědí na naše běžné potřeby“. Na druhou stranu – bez Bible nemůžeme mít společenství s Ježíšem. Ježíš řekl: „Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.“ (J 5,39) Každá část Písma nám odhaluje svatý a laskavý charakter našeho Spasitele. Každý verš nám odhaluje plán spasení. Evangelium nepochopíme na základě studia teologických knih a nauk, ale díky pilnému studiu Božího slova. Na něm stojí adventistické poselství. Nám, kteří žijeme v posledních dnech, trojandělské poselství, které je úhelným kamenem adventistického poselství a misie, odhaluje plán spasení.

Říká se, že skutečný adventista je vždy adventista „první generace“. Adventistické poselství musíme přijmout osobně. Adventistická víra není záležitostí původu nebo dědictví, ale záležitostí volby. Vyžaduje tvé osobní studium, tvé osobní pochopení, to, že podle ní budeš žít. Máme společné poselství a to nás spojuje do celosvětového společenství adventistické rodiny. Rozhodnutí pro adventistickou víru bylo otázkou mé vlastní volby – rozhodl jsem se pro ni tehdy, když jsem se setkal s pravým Mesiášem. A jak je to s tebou? Učinil jsi osobní rozhodnutí, že chceš s Božím ostatkem sdílet společenství víry?

Otázky k diskusi

1. Autor považuje zklamání z roku 1844 za pozitivní událost. Jak se díváš na jeho odúvodnění?
2. Chápeš učení jako něco pozitivního, nebo je vidíš spíš v negativním světle? Jaká je tvoje osobní zkušenost? Změnil se po přečtení této přednášky tvůj názor?
3. Jak můžeme soud vyhlížet s radostí a jistotou, a nikoli se strachem? Jaký typ zkušenosti vede k takovému postoji?

Alexander Bolotnikov působil jako učitel Starého zákona na Teologickém semináři v ruském městě Zaokskij.

Nyní studuje v USA a současně je kazatelem jednoho z newyorských sborů.

Pondělí

SPOJENÍ V MISIJNÍM PŮSOBENÍ

Potřebujeme být naplněni Duchem a získat vědomí naléhavosti.

SCOTT GRISWOLD

„Kde je moje netař?“ vykřikl Veasna, kambodžský biblický pracovník. Kolem něj se motalo více než sto dětí, které se právě vrátily z biblického tábora. To ráno s sebou na motorce přivezl 7letou dívku jménem Srey Moni. A ta se nyní ztratila mezi davy lidí proudícími ulicemi města Phnompenh. Veasna i všichni ostatní dobrovolníci poklekl a naléhavě žádali Boha, aby jim pomohl dívku najít. Věděli, že situace je vážná, protože ve městě často docházelo k únosům dětí. Poté se rozešli všemi směry a začali dívku hledat. Veasna v zoufalství projížděl špina-

vými ulicemi – v každém zákoutí pátral po Srey Moni. „Drahý Pane, dej, prosím, abych ji našel,“ modlil se. A podařilo se mu to – konečně uviděl úspěšnou a usazenou tvář ztraceného děvčátka. Radostně ji objal a rychle spěchal zpátky, aby všem oznámil tu dobrou zprávu.

Ježíš ukázal, že Jeho touha po ztracených je stejně hluboká. Řekl: „Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne?“ (L 15,4) To, po čem Ježíš nejvíce touží, je ujistit své ztracené děti, že jsou navždy v Jeho rukou.

Poslední příkaz, který během svého pobytu na zemi vyslovil, zněl: „Kažte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15) Jeho poslední slib byl takovýto: „Budete mi svědky... až na sám konec země.“ (Sk 1,8) Posledním znamením doby konce bude podle Ježíše hlásání evangelia celému světu (Mt 24,14). V poslední době povolá ostatek, který bude zvěstovat poslední poselství „každé rase, kmeni, jazyku i národu“ (Zj 14,6).

Skutečně tě Ježíš chce vzít do nebe? Ano, jistě. A stejně tak si přeje, aby tam byli i tvoji bližní. A co ta jedna miliarda lidí, kteří dosud neznají jméno svého nebeského Otce? Bůh si přeje, aby tam byli i oni. To je zřejmě Jeho nejhlubší touha. Není nic důležitějšího. Jakým způsobem toho chce dosáhnout? Například skrze jednotu církve – to je jedna z možností, kterou Bůh zvolil. Ježíš se modlil za jednotu, tak aby svět „poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne“ (J 17,23) Slibuje, že naše spojení s Ním a láska, kterou budeme mít jeden k druhému, přivede svět do Jeho náruče. Viděl jsi už někdy rodinu, která je ráda spolu? Nelákalo tě být také její součástí? Tímto způsobem chce Bůh využít naší jednoty.

Tato jednotu na svět kolem nás zapůsobí zvlášť tehdy, budeme-li jednotni ve svém poslání, v Božím poslání. Bude-li skrze nás proudit Boží láska, a to s podobným zanícením jako skrze Veasnu, svět to nemůže nechat bez povšimnutí.

Co to znamená?

Tato jednotu znamená, že členové církve poznají své poslání právě tam, kde žijí a pracují.

Opravdoví křesťané vidí v každém člověku, s nímž přicházejí do styku, dítě, které má být přivedeno ke svému nebeskému Otci. Adventistický auto-mechanik dělá své řemeslo poctivě a důkladně. Rozhodl se, že své zákazníky povede k poznání Boží věrnosti. Adventistický obchodník používá své bohatství na to, aby druhým pomohl pokročit vpřed; stále čeká na příležitost, kdy bude moci pozornost lidí nasměrovat k pokladu v nebi.

Krása jednoty se projevuje v tom, když kazatel zmocňuje členy sboru a spolupracuje s nimi na získání spolupracovníků, zákazníků, lidí ze sousedství, členů rodiny a přátel. To je důvod, proč Bůh některé povolal „za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry“ (Ef 4,11-13). A jaký je výsledek? „Pokud by každý z vás byl skutečným misionářem, poselství pro dnešní dobu by se rychle šířilo do všech zemí, k lidem všech národností a jazyků.“ (*Ellen G. White, Testimonies, díl 6, s. 438*)

Síly zla se snaží církve rozdělit, aby tak mohly zmařit Boží plán. Ale církve, kterou spojuje Boží poslání, nebude ztrácet čas dohady. Vedoucí církve mohou řešit citlivé otázky a zabřednout do složité diskuse. Pokud ale pokleknou k modlitbě a poprosí Boha, aby naplnil jejich srdce svým Duchem, poznají, co je skutečně prvořadé a čím se mají zabývat; tak zmizí i spousta problémů. Misie pak nebude pouze programem církve, ale cílem všech církevních programů.

Církve adventistů sedmého dne dosud nepronikla do více než 15 zemí. A miliony lidí z nejrůznějších částí světa nemají nablízku nikoho, kdo by je seznámil s Bohem. Úkol oslovit všechny lidi na světě, který jsme dostali od Boha, by nás měl stmelit v jednotné celosvětové společenství. Cítíme-li tlukot Božího srdce, nebudeme se starat pouze o růst věřících v našem sboru, sdružení či zemi. Vždyť ztracená ovce umírá, zatímco 99 ovcí je nasyceno.

Žijeme v době, kdy se misionáři musí vydat do všech směrů. Každá národnost, která byla proměněna Kristem, má svůj osobitý přístup – a tento přístup je zvláštní a potřebný. Každá skupina se potřebuje rozrůstat a žít v jednotě; to s sebou přináší misijní služba druhým. Zvláště členové

sborů ve městech by se měli rozhlédnout po lavičkách v modlitebně a položit si otázku: „Chybí tady dnes zástupci nějaké etnické skupiny? A jaké?“ Ti z nás, kteří žijí daleko od těch, kdo dosud neslyšeli poselství evangelia, musí pozdvihnout svůj zrak a podívat se dále; musí opustit těch 99 a jít tam, kde dosud nikdo nebyl. Přejmenším bychom mohli přispět alespoň svými financemi a modlitbou.

Co tedy dělat?

Členové jednoho sboru v Kalifornii se rozhodli, že obnoví dláždění parkovací plochy. Někteří členové sboru byli cizinci a uvědomovali si, že ty peníze by mohly dobře posloužit i někde jinde. Problém se projednával na výboru; nakonec se všichni shodli na tom, že deset procent z celé částky věnují na výstavbu modlitebny v jižní Asii. Doma pak neměli nedostatek, ale ještě větší požehnutí. Náš nebeský Otec by určitě nechtěl prožít věčnost bez některých lidí, které dnes jen tak mjíjme. Jakou radost zakusíme, až je uvidíme Jeho očima.

Také naše rodiny se ještě více sblíží. Rodiče budou mít za nejvyšší prioritu vést své děti k živému vztahu s Bohem. Děti to potáhne k Ježíši, když uvidí, že jejich rodiče s nimi dokážou strávit určitý čas, který si pro ně oddělili ze svého nabitého programu. Celá rodina se těší z Boží lásky, a děti pak touží se o ni podělit s ostatními. Spousta dětí vyrůstá s tím, že náboženství je něco nudného, myslí si, že jde jenom o to, chodit do sboru a poslouchat příkázání. Ale rodiče se mohou rozhodnout, že to změni – tím, že domů vnesou plnost Kristovy lásky a že misijní působení budou brát jako společnou rodinnou záležitost.

Znal jsem jednu rodinu, která se rozhodla oslavit narozeniny své dcery zvláštním způsobem. Poté, co spolu s hosty poobědvali, zabalili několik porcí a vydali se do komunity bezdomovců, kterým toto jídlo darovali. Během zpáteční cesty si vyprávěli své dojmy. Oslavenkyně to vyhodnotila jako „ty nejlepší narozeniny, jaké kdy zažila“. Rodina může vést společné zdravotní kurzy, hrát loutkové divadlo, navštěvovat lidi v nemocnicích, pozvat své přátele na sborový

výlet nebo vést biblické studium. Takové misijní zkušenosti spojí jejich srdce a povedou je ke vzájemné svornosti.

Tři a půl roku pracoval Ježíš na tom, aby svoji církve sjednotil. Noc předtím, než se vydal na smrt, se učedníci přeli o své posty, odmítali sloužit jeden druhému. Potom utekli od svého Pána a zapřeli Jej. Když se po padesáti dnech spojili, jejich odvážné kázání obrátilo Jeruzalém vzhůru nohama a následně se rozšířilo do celého světa. K jaké vlastně došlo změně? Odehrála se smrt a vzkříšení Krista a vylití Ducha svatého. K tomu by znovu mělo dojít i dnes.

Dnes se musíme zaměřit na Otcovu lásku a zahledět se do Ježíšových očí, abychom viděli své sobectví a cele se od něj odvrátili. Dnes bychom měli přijmout Jeho milostivé odpuštění a uvědomit si, že Bůh nechce strávit věčnost bez nás. Musíme odložit to, co nás rozděluje, a zcela odpustit jeden druhému. Potom se můžeme dovolávat slibu, který nám dal Duch svatý: „Čím spíše vás Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho o to prosí!“ (L 11,13) Když na nás bude vylit Duch svatý, skrze ovoce Ducha získáme Boží charakter. Výsledkem bude, že se o Bohu dozvědí v našem sboru, rodině, na našem pracovišti, ve světě.

Jednoho dne se připojíme k zástupu, který bude tak veliký, „že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků“, a který bude stát „před trůnem a před tváří Beránkovou“ (Zj 7,9).

Otázky k diskusi

1. Co by podle tebe mělo být základní motivací pro hlásání evangelia?
2. Jak můžeme misii propojit s naší prací a běžnými aktivitami?
3. Jaké jsou překážky pro misii, ať už z praktického nebo duchovního hlediska? Jak je můžeme překonat?

*Scott Griswold je ředitelem
Buddhistického studijního centra
v Thajsku. Současně pracuje jako kazatel
v Kalifornii a evangelista v Kambodži.*

Úterý

SPOJENI JAKO BOŽÍ RODINA

Přijímejme jeden druhého i navzdory četným rozdílům.

WENDI ROGERSOVÁ

Dívky byly dlouhodobě vystaveny týrání ze strany své matky. Narůstající závislost na drogách a alkoholu negativně ovlivnila myšlení této ženy a ona své zvrácené způsoby začala přenášet i na dcery. Sidney a Sierra byly týrány fyzicky, ale snad ještě více emocionálně. To v jejich mysli zanechalo jizvy, jež si pak dívky měly nést po celý další život.

Děvčata neměla otce, jejich matka jim často nedokázala být matkou. A tak se střídavě stěhovala k různým příbuzným, ale nikde příliš dlouho nepobyla. Každý, kdo je měl právě na starosti, se jich koukal co nejrychleji zbavit. Když jim bylo 7 a 10 let, jakýsi vzdálený příbuzný, který žil na druhém konci země, je pozval na návštěvu. Zde se dívky seznámily s jeho rodinou.

Jejich příběh je dlouhý, má však šťastný konec. Právě tam, 2500 mil od všeho, co Sidney a Sierra dosud měly možnost poznat, je s láskou přijali přátelé tohoto vzdáleného příbuzného. Nyní měly další dva sourozence – a to nemluvíme o několika domácích mazlíčcích – a dva rodiče, kteří je do své rodiny přijali tak, jako by tam odjakživa patřily. Když pak jejich rodná matka souhlasila s tím, aby v této rodině zůstaly napořád, noví rodiče je přijali s otevřenou náručí. Čtyři noví sourozenci běhali nyní v radosti a vzrušení kolem domu a volali: „Jsme rodina! Jsme rodina!“ Tahle událost je jednou provždy změnila.

Co vlastně tvoří rodinu?

Sidney a Sierra získaly nejenom novou pozemskou rodinu, ale poprvé tímto byly uvedeny do své nebeské rodiny. Nebylo to ovšem tak, že by už „jednou provždy žily šťastně“ až do konce, protože tak to v hříšném světě zkrátka nechodí. Docházelo pochopitelně k neshodám – tak už to v rodině bývá. Pro to, aby se dvě nové děti dobře

integrovaly do již zaběhnuté rodiny, bylo nutné udělat mnoho opatření a inovací. Poznat jeden druhého, to byl první krok.

Každá rodina má svoji jedinečnost, svoji vlastní kulturu, jíž se od ostatních rodin odlišuje. Stejně tak jedinečný je i každý člen rodiny, a ne vždy jeden s druhým dokážeme vyjít. Rozdíly existují, a někdy jsou takové, že vedou k neshodám v rodinných vztazích.

Existující společná pouta ovšem nelze přetrhnout. Fakt, že jsou spřízněni, že jsou rodina, je cosi, co je spojuje. Takovou vazbu přitom není možné mít s nikým, kdo do této rodiny nepatří.

Když Sidney a Sierra přicestovaly na druhý konec země, byly cizinkami. Neznaly tamější lid ani kulturu. Jazyk, kterým se tam mluvilo, byl stejný, přesto jim však zněl jinak. A stejně tak i ona země – byly tam stromy, mnoho stromů, byly však zelenější, než jaké kdy předtím spatřily. To pro ně byla neznámá věc. Jejich noví sourozenci byli jiní než ony. Jejich vzhled byl odlišný, jejich chování bylo jiné. Ony to vše však brzy přijaly, protože zde bylo společné východisko – láska. Staly se součástí této kultury – nebyly jenom vnějšími pozorovateli. Bylo to, jako by zde byly odjakživa. Právě tam byly doma – a byly šťastné.

A nyní to zkus vynásobit tisíci.

A přemýšlej o textu 1 J 3,1.2: „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi... Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“

Již jsme Božími dětmi. Ale co teprve v nebi – jaké to bude tam? Bude to tisíckrát úžasnější než být nazván „Božím dítětem“? Prozatím žijeme zde na zemi jako jedna velká, celosvětová rodina. Jak s tím naložíme?

Soužití v celosvětové rodině

Církev adventistů sedmého dne je vskutku celosvětovou denominací. Členové této církve žijí ve více než 200 zemích. Kolik jazyků, tradic a kultur reprezentují? Představuje to bezpočet způsobů uctívání našeho Boha a velmi mnoho způsobů, jak se přiblížit k ostatním lidem. Každý z nás dělá věci jedinečným způsobem, každý

máme svůj úkol a své osobité vnímání. Ale základní poselství a hodnoty, které jako církev vyznáváme, nás spojují a zachovávají nás pospolu. Takto jsme spojeni celosvětově, bez ohledu na kulturu, barvu pleti nebo jazyk. Za tuto rozmanitost bychom měli být vděční.

Protože jsme však všichni hříšníci, dostáváme se někdy do problémů. Často si nedokážeme poradit s etnickými nebo kulturními rozdíly. Někdy máme tendenci vyhýbat se člověku, který se dívá na věci jinak než my. Není-li to náš způsob nebo způsob, jakým to obvykle děláme, možná to hned považujeme za něco špatného. V Římanům 14 nacházíme návod, jak můžeme žít jako rodina: „Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech... Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obstojí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obstojí, neboť Pán má moc jej podepřít... Proč tedy, ty slabý, soudíš svého bratra? A ty, silný, proč zlehčuješ svého bratra? Všichni přece staneme před soudnou stolicí Boží... Nesuďme už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení... A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu.“ (Ř 14,1-19)

Bůh stvořil svoji rodinu, aby její členové byli závislí jeden na druhém, ne aby její členové byli nezávislí. Jako Boží rodina bychom měli spolupracovat jako jeden tým. Neměli bychom odsuzovat, neměli bychom jednat podle své libovůle, pokud by to mělo lidem kolem nás způsobit zranění. Bůh očekává, že se jako členové rodiny budeme navzájem respektovat a milovat. Měli bychom usilovat o dosažení společného cíle – a tím je přivádění druhých ke Kristu. Tento samotný cíl nás spojuje jako Boží rodinu. Kdo jsme? Jen nepatrní a ubozí hříšníci. Jak tedy můžeme na ostatní pohlížet s pohrdáním? Všichni hřešíme, ale máme tu přednost, že Bůh je náš soudce. A Bůh, skrze Krista, je společný jmenovatel, který nás jako rodinu spojuje.

„Nikomu nebudte nic dlužni, než abyste se navzájem milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil zákon... Láska neudělá bližnímu nic zlého. Je tedy láska naplněním zákona.“ (Ř 13,8-10)

Budování a pěstování vztahů v rodině vyžaduje čas. I když dochází k neshodám způsobuje

ným naší povahou nebo jednáním, pro ty, kdo opravdově milují Pána, existuje vždy základní východisko.

Jsme členy Boží rodiny

„Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš.“ (Ef 2,19.20)

Kristus je úhelný kámen celého našeho vesmíru. A patří mu každá živá bytost, která ve vesmíru žije; to jsou občané nebe. V rámci obrovského vesmíru je náš svět pouhé nic. Kristus však našťestí zůstává naším středem. Přemýšlejme o textu Efezským 1,5.6: „Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším.“

Narodili jsme se z vůle Boha vesmíru. Už nyní jsme Božími dětmi a částí Jeho nebeské rodiny – pokud se pro to rozhodneme. Člověk, který se narodí do pozemské rodiny, se automaticky stává součástí této rodiny. A z druhého, když přijmeme Krista, jsme automaticky přivedeni do nebeské rodiny. Je však zřejmé, že jako členové rodiny jsme zodpovědni za to, aby rodina zůstala pohromadě. Každého z nás Bůh volá, abychom svým dílem přispěli k zachování pokoje a jednoty a ukázali druhým lásku, která je výsledkem poznání Ježíše Krista.

Vítejte v rodině!

Otázky k diskusi

1. Jak mohu napomoci tomu, aby můj sbor byl ještě lepším příkladem Boží rodiny?
2. Jaké praktické kroky může církev udělat pro to, aby napomohla porozumění a soudržnosti mezi lidmi různých etnik a národností?
3. Jakou důležitost má pro církev, aby držela pospolu jako rodina?

Wendi Rogersová pracuje jako redaktorka Adventist News Network (adventistického informačního centra).

Středa

SPOJENÍ V TĚŽKOSTECH

V těžkých chvílích buďme jeden druhému nablízku.

BRONWYN MISONOVÁ

Často můžeme slyšet, jak lidé říkají: „Život je nespravedlivý.“ Od chvíle, kdy ovoce v Edenu bylo příliš chutné, než aby bylo možné je odmítnout, zápasí lidstvo o pochopení smyslu bolesti a utrpení.

Tato tragédie různými způsoby a v různé míře ovlivňuje náš život. Člověk nakažený AIDS žije izolován od společnosti; starší muž je sražen řidičem, který ujíždí z místa nehody a nechává zraněného zemřít na ulici; dítě odejde do školy a už se nikdy nevrátí; manželství se rozpadají; jsme ohrožováni živelnými pohromami; války ničí životy mladých lidí. Utrpení provází lidi dobré i zlé, mladé i staré, bohaté i chudé, křesťany i lidi bez vyznání.

Utrpení nedělá rozdíly. Všichni lidé trpí, protože existuje hřích. Křesťané se modlí za ochranu, a přesto na ně doléhá bolest, ztráta, smutek, zlo. Žijeme v prostředí, kde na všechny doléhá lakota, násilí, hrubost a sobectví. Zatímco Bůh chce chránit své děti a bere je pod svá křídla jako kvočna kuřata, satanovo posláni je v tom, že ničí bezpečí, jistotu a důvěru. Bůh nás nechrání před zármutkem, ale využívá jej jako odrazový můstek, díky němuž se má posílit naše víra a upevnit vzájemné společenství. Vzájemně sdílené prožitky i trápení mohou křesťany spojit.

Masakr, ke kterému došlo v kostele Sv. Jakuba v jihoafrickém Kapském Městě 25. července 1993, je bolestnou připomínkou toho, jak tragédie dokáže zasáhnout přímo do srdce křesťanství. Sborové společenství účtivalo Boha během chladné nedělní noci. Tenkrát se zde sešlo 1300 lidí. Toto shromáždění se stalo cílem pro jistého muže, který byl ozbrojen pistolí a ručním granátem uloženým v plechovce plné hřebíků. O život přišlo 10 lidí, více než padesát jich bylo zraněno. Něco takového může křesťanskou rodinu buď naprosto zlikvidovat, nebo naopak posílit. Frank Retief, tehdejší kazatel tohoto sboru, řekl:

„Skutečná víra v Krista se nemůže příliš jasně projevit tehdy, když se všem daří dobře. Když nejsou žádné obtíže, lidé o sobě snadno budou tvrdit, že jsou křesťané. Nastanou-li však těžké chvíle, je to docela o něčem jiném. Skutečná víra se projeví tehdy, když jsou trumfy na stole. Co je skutečně v člověku, to vyjde najevo tehdy, když nemá nic, o co by se mohl opřít.“¹

Křesťané jsou cílem duchovního boje mezi dobrem a zlem, a když udeří pohroma, zdá se, že jsme v nesprávný čas na nesprávném místě. Každý má svoji vlastní cestu a každý má jiné problémy. Přesto se všichni potýkáme s nepřízní, trápením a bolestí. Máme hodně společného.

Nesnadná cesta

Cesta křesťana není vždy jednoduchá. Věřící na jakémkoli místě planety narážejí v životě na obtíže. V každé etapě dějin se muži a ženy potýkali s bolestí a zklamáním. Autoři zdokumentovali cestu křesťanů i s jejich těžkostmi a trápením. Jedním z nejznámějších je Jób. Tento muž zakusil smrt ve vlastní rodině, ztratil majetek, trápily ho vředy, zradili ho přátelé. Také Ježíš mluvil o utrpení – své učedníky varoval takto: „Na světě souzení mítí budete.“ (J 16,33; Kral.) Když je připravoval na to, co se odehraje v budoucnu, vysvětloval jim, že mají očekávat útrapy a že budou plakat a naříkat.

Ježíš jako náš příklad

Ježíš nás učil mnoha věcem. Zrcadlit jeho život, to je jeden ze způsobů, jak najít sílu, abychom obstáli ve zkouškách. Když došlo k nejtragičtější události v historii, prokázal Ježíš odvahu, vytrvalost a energii. „Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil.“ (1 Pt 2,23) V tom, co Ježíš prožil, nebyla žádná spravedlnost. Farizeové ho pronásledovali, jeho vlastní lid ho zcela přehlížel. Pro jeho dobré skutky se mu vysmívali. Jako ten, kdo je pronásledován nepřízní osudu, je Ježíš příkladem trpělivosti a milosti.

Během svých krátkých 33 let se Ježíš modlil za to, aby měl sílu vytrvat. Když se potýkal s obtížemi a nepříznivými okolnostmi, vložil svou důvěru v Boha. Soucit a cílevědomost – to byly zbraně, které

Ježíš používal, když byl vystaven bezpráví. Surové zacházení nemohlo zničit jeho víru. Namísto toho se otevřel prostor pro naději. „Všechny známky jeho utrpení – kapky krve stékající po hlavě, rukou, nohou; tělo zmučené smrtelným zápasem; nepopsatelná úzkost, která svírala jeho duši, když před Ním Otec skryl svou tvář – dodnes oslovují každého člověka. To pro tebe Boží Syn ochotně nesl břemeno viny, pro tebe vítězil nad smrtí a otevřel ti brány ráje.“² Ježíšovo utrpení je příslibem toho, že našemu utrpení bude jednou konec.

Těžkosti prověřují naši víru

Ve své moci by Bůh mohl okamžitě zrušit důsledky, změnit výsledek a učinit přítrž bolesti. Často však dovolí, aby nesnadné podmínky přispěly k rozvoji lidského charakteru a víry. James Dobson píše: „Vedeme duchovní boj s hrozivým nepřitelem, který je nám neustále v patách. Potřebujeme být v dobré formě, abychom dokázali čelit útokům ostrých šípů. Ochablý, rozmařilý a zhýčkaný křesťan nemá pro tento boj dostatek energie. Pán nás proto čas od času nechává procházet duchovními zápasy, a tak nás udržuje v bojové pohotovosti.“³ *Opravdovou víru je třeba prověřit.*

Být křesťanem, to znamená pouze to, že se připojíme k církevnímu společenství nebo že zachováваме tradice své rodiny. Jde o to, aby se náš charakter utvářel do Ježíšovy podoby. Paní Guyonová řekla: „Z plamene utrpení se rodí zlato zbožnosti.“

Jeden můj křesťanský přítel procházel největším utrpením svého života. Nejednou se mi dostalo povzbuzení díky jeho úsměvu, který rozdával i navzdory bolesti; povzbuzovalo mě, že dokázal sloužit druhým, i když na tom byl velmi špatně. Při jedné mé návštěvě mi vložil do dlaně list papíru. Bylo na něm napsáno: „Největší nebezpečí spočívá v tom, že se na této zemi snažíme najít bezpečí.“ Chtěl, abych pochopila, že tento život je dočasný a že máme počítat s tím, že přijdou zkoušky. Jakub napsal: „Blahoslavený člověk, který obstojí ve zkoušce.“ (Jk 1,12) „Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčíte-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti.“ (Jk 1,2.3) Cesta, po které jdeme, je často plná úskalí.

Ale Bůh nás povzbuzuje, abychom na ní vytrvali a dívali se za práh dnešního dne. I když se to zdá nelogické, tragédie a utrpení nás může přivést blíže k Ježíši i k sobě navzájem.

Trpím tehdy, když trpíš ty

Bolest druhých se křesťana dotýká. Kniha Pláč zachycuje očitě svědectví – je to záznam zoufalství nad pádem Jeruzaléma. Zármutek dosáhl nesmírných rozměrů. Mnozí Židé padli do zajetí, jiní byli zabiti. Mnoho žen bylo znásilněno, děti umíraly hladem. Ničení a zkáza, strach a nejistota. V této bezútěšné situaci lidé nesmírně strádali. Kniha Pláč zachycuje zmatek, který toto vzpurné společenství prožívalo. Jeremjáš shledává, jak je tato situace nesnadná. „Jeho srdce bylo stísněno úzkostí nad zkázou, kterou způsobil hřích.“⁴ Utrpení, které druzí prožívají, zasahuje křesťany přímo v jejich srdci. Křesťané trpí tehdy, když trpí druzí. Trpím tehdy, když trpíš ty.

Ježíš nám zanechal skvělý příklad služby druhým. „Náš Spasitel šel od domu k domu, uzdravoval nemoci, utěšoval truchlící, přinášel úlevu trpícím, k zoufalým přicházel se slovy pokoje. Bral do náruče děti a žehnal jim, vyčerpaným matkám rozdával svými slovy naději a útěchu. S neutuchající něžností a laskavostí si poradil s jakoukoli lidskou bídou a strádáním.“⁵ Křesťané mají pečovat jeden o druhého a nést navzájem svá břemena.

Masakr ve Svatojakubském sboru v Kapském Městě vedl ke sblížení sborové rodiny. Kazatel Retief hodlal přednést sérii kázání nazvanou „Cesta k uzdravení“. Následně v tomto společenství začal proces obnovy, proces uzdravování srdcí. Obětem, rodinám a členům sboru se dostalo podpory v podobě poradenství, fondů obnovy, pomoci při organizování pohřbů, v podobě zvláštní péče a lásky.

Zármutek může v naší službě druhým hrát významnou roli. Není nutné vymýšlet si výmluvy typu „Já tomu nerozumím“ nebo „Nevím, jak to říct“. Pokud jste ztratili někoho ze svých blízkých, jste nemocní, došlo ke zničení vašeho majetku, máte problémy v manželství nebo s dospívajícím dítětem, máte starosti se zkouškami ve škole nebo pokud prožíváte jiné těžkosti, jste oprávněni pomáhat ostatním. Zranění lidé touží po něčem

lepší – což může být někdy i docela obyčejný úsměv. Křesťané jsou povoláni k tomu, aby sdíleli svoji naději v Ježíši Kristu.

Naděje v těžkostech

„Bez vody člověk vydrží necelý týden. Bez jídla někteří vydrželi téměř tři měsíce. Bez naděje však nemůže přežít nikdo.“⁶ Křesťanské společenství dává naději utrápenému srdci. Sdílení zkušeností nám umožňuje opřít se jeden o druhého a je nám oporou, když zápasíme o pochopení smyslu situace, ve které se nacházíme. „Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.“ (Ga 6,2)

Trpící křesťané mohou navázat vztah s těmi, kteří byli zraněni. Zkoušky nám poskytují příležitost k tomu, abychom si navzájem mohli projevovat lásku.

Modlitba, příprava jídla, mytí nádobí, péče o děti, společná procházka, objetí, naslouchání – existuje mnoho věcí, které můžeme udělat pro toho, kdo prožívá bolest. Když se modlíme za druhého, má to velký význam, protože to pomáhá tomu, za koho se modlíme, a současně to posiluje i naši víru v Boha. Příprava jídla, luxování, praní prádla, to jsou praktické způsoby vzájemného sdílení. Péče o děti, společná procházka, časté objetí a humor, to vše může druhým pomoci. Zřetelnou výpovědí je, když člověka tiše vezmeme za ruku, i když někdo jiný třeba touží být sám. To, co lidé hledají, je kousek bezpečí. Není naším úkolem hledat důvody nebo posuzovat či objasňovat jejich utrpení z naší perspektivy. Pouze naslouchejme.

Ano, skutečně – život je nespravedlivý. Zkoušky a utrpení jsou nám všem společné. Ale nikdo by neměl trpět osamocený. Společenství nekončí osobním zápasem, bolestí nebo zármutkem. „To nejhlubší a nejsilnější společenství je společenství trpících, kdy vstupujeme do bolesti a zármutku druhých a neseme navzájem svá břemena... Jsou to chvíle nejhlubší krize, zármutku a pochybností, kdy nejvíc potřebujeme jeden druhého.“⁷

Máme-li přestat bolestnou zkušenost, potřebujeme podporu. Podělte se ve svém sborovém společenství navzájem o to, co vás tíží. Zatelefonojte si, kupte si květiny, pošlete si pohlednici. Podělte se o svoji naději. To je další věc, která nás jako křesťanské společenství spojuje.

Otázky k diskusi

1. Je přirozené, že si tváří v tvář utrpení klade me otázku „Proč?“ Do jaké míry je žádoucí, abychom tento přístup překonali?
2. Jak můžeme projevit svoji solidaritu s těmi, kteří trpí?
3. Jaký příklad toho, kdo trpí, pro nás představuje Ježíš?

Bronwyn Misonová pracuje jako vedoucí oddělení komunikace Jihopacifické divize.

- 1 Frank Retief, *Tragedy to Triumph: A Christian Response to Trials and Suffering* (Cape Town, South Africa: Struik Christian Books, 1994), s. 197
- 2 Ellen G. Whiteová, *Touha věků* (Advent-Orion, 2000), s. 485
- 3 James Dobson, *When God Doesn't Make Sense* (Wheaton, Ill.: Tyndale House, 1993), s. 161
- 4 Ellen G. Whiteová, *Proroci a králové*, s. 277
- 5 White, *Gospel Workers* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1915), s. 188
- 6 Robert K. Cooper, *The Other 90 %* (Crown Business, 2001), s. 165
- 7 Rick Warren, *The Purpose-driven Life* (Zondervan, 2002), s. 141-142

Čtvrtek

SPOJENÍ V RADOSTI

Bez ohledu na vnější podmínky můžeme mít hojnost radosti.

LEO RANZOLIN

Byla právě půlnoc. Dva velcí bojovníci evangelia byli ve vězení. Na sobě měli otrané šaty. Už několikrát byli zbiti. Rány na těle je páliily. Přišel pro ně žalárník a vsadil je do kobky, kam zřejmě vůbec nemělo přístup světlo a kam proniklo jen málo vzduchu. Nohy jim sevřeli do klády. Kolem nich byli ještě další uvězněni, z nichž někteří spali, zatímco jiní řvali a ječeli.

Jakým způsobem reagovali na utrpení, bolest a neutěšené podmínky? Začali se modlit a zpívat (Sk 16,25). Jaký výjev nepopsatelné radosti. A k čemu to vedlo? Věznicí zatřáslo zemětřesení, dveře se otevřely a žalárník v domněnání, že všichni vězňové uprchli, se rozhodl vzít si život. Pavel vy-

křikl: „Nedělej to! Jsme tu všichni!“ Tu žalárník rozkázal, aby mu přinesli světlo, vběhl dovnitř a pln strachu padl před Pavlem a Silasem na kolena. Pak je vyvedl ven a řekl: „Bohové a páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?“ (Sk 16,28-30)

Apoštolova radost vedla k proměně života chudého žalárníka a vnesla do jeho rodiny světlo. Žalárník pak svým zachráncům začal láskyplně omývat rány, zatímco jeho žena jim připravila dobré jídlo. Poté následovalo půlnoční biblické studium. Výsledkem bylo, že celá rodina přijala Krista, a tím se připojila ke společenství Jeho radosti.

V chladné, tmavé cele zazářilo do žalárníkova života světlo.

Modlitba vystoupila k nebi a milost sestoupila k bídnému hříšníkovi.

Dům, v němž žila zasmušilá rodina, zaplavila radost a štěstí.

Zaprvé, pojďme se podívat do sboru ve Filipech, abychom mohli lépe porozumět tomu, jakým způsobem jeho členové vytvořili společenství radosti. Pavel byl ve vidění povolán, aby se vydal do Makedonie (Sk 16,9). Tímto se naskytla příležitost nést poselství evangelia do Evropy. Prvním obráceným byla žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem. Tato žena patřila k významným obchodníkům z Thyatir a nyní se připojila ke společenství radosti. Druhým členem sboru byla „mladá otrokyně, která měla věšteckého ducha a předpovídáním budoucnosti přinášela svým pánům značný zisk“ (Sk 16,16). Tohoto „ducha“ někteří badatelé považují za „ducha Pythonova“, „démonského ducha“. Tato žena apoštoly při každé příležitosti obtěžovala, a tak Pavel nakonec duchu přikázal, aby z ní vyšel. To její pány rozčílilo, proto proti Pavlovi a Silasovi poštvali zástup. Apoštolové skončili ve vězení. Členové žalárníkovy rodiny byli dalšími, kdo přijali Krista.

Máme zde obraz prvních členů, ve skutečnosti jádro filipského sboru. Záběr evangelia nám dokresluje i to, jak toto poselství spojovalo všechny společenské vrstvy a rody. Lydie byla bohatá žena, úspěšná obchodnice s purpurem z vyšších vrstev. Mladá žena byla otrokyně a patřila k těm nejchudším. Žalárníka lze označit jako příslušníka střední třídy.

Jaký byl výsledek této duchovenské služby? Ve Sk 16,34 čteme, že žalárník „se radoval, že

uvěřili v Boha“. V Bibli je se spasením spojena radost.

Zadruhé, podívejme se na filipský sbor o deset let později. Pavel byl zase ve vězení. Jeho služba se chýlila ke konci, ale on nedokázal zapomenout na filipský sbor. Mezi jeho členy se projevovala Boží láska, byl to vzor pečujícího sboru. Když se doslechli, že je Pavel ve věznici Mamertine v Římě, poslali mladíka jménem Epafroditus, aby jej povzbudil. Tento projev lásky filipských věřících Pavla přemohl. Jeho život prostoupil tentýž duch radosti a chvály, který se u něj projevil ve filipském vězení. Vzpomněl si na Lydii, bohatou a velice pohostinnou obchodnici. Vzpomněl si na mladou otrokyni, která byla v Kristu proměněna duchem radosti. Vzpomněl si na strážce věznice a jeho rodinu, která o něj s takovou láskou a něhou pečovala. Znovu si uvědomil, jaké to bylo štěstí, že uposlechl Boží výzvy a vydal se do Makedonie.

Co bylo důvodem Pavlova štěstí? Co bylo důvodem jeho radosti v temném vězení? Epafroditus mu přinesl lásku a radost. Pavlovo srdce prostoupila radost. Nezapomněli na něj. Po Epafroditovi poslal Filipským dopis – dopis plný radosti. Je skutečností, že slovo „radost“ se v listu Filipským objevuje mnohokrát. Pavlův list byl také plný doporučení a napomenutí, která měla sboru pomoci vytvořit společenství Kristovy lásky, radosti a pokoje. Jak mocné bylo poselství, které Epafroditus přinesl zpět Filipským. Bylo to poselství lásky a soucitu, radosti a naděje.

Zatřetí bychom se mohli zeptat: „Jak můžeme žít šťastně a radostně, když svět je plný nenávisli? Jak můžeme vytvořit společenství radosti, když je kolem tolik zármutku?“ Pavel Filipským opakovaně připomíná, aby se radovali v Kristu: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“ (Fp 4,4) Pavel byl ve vězení. A přesto jeho poselství bylo stejné jako při jeho prvním uvěznění. „Ne že bych si nařikal na nedostatek; naučil jsem se být spokojen s tím, co mám.“ (Fp 4,11)

Možná jsme spoutáni těžkostmi, depresemi a zklamáním; jsme bičováni kritikou; svazují nás okolnosti; děsí nás události, které se kolem nás odehrávají. Vzpomeňme si na Pavlova slova: „A tak, bratři moji, radujte se v Pánu.“ (Fp 3,1)

Významný kazatel a hlasatel působící v rádiu Hlas prorocství, nedávno zesnulý H. M. S. Richards

st., řekl: „Každý skutečný křesťan má právo být šťastný, a měl by být šťastný. Víra v Boha by měla člověku přinášet radost. Žalmista říká: ‚Má duše však bude jásat Hospodinu, bude se veselit z jeho spásy.‘ (Ž 35,9) Proč bychom se neměli radovat? Ježíš říká, že bychom měli být šťastní. Byly nám odpuštěny hříchy. Ježíš stále žije a skrze svého Duha je nyní s námi.“ Richards své uvažování končí slovy: „Kristus je nám nablízku. Vložme v něho svoji důvěru a hledejme radost.“ (*Walking Through the Bible With H. M. S. Richards, s. 361*)

Mám rád následující příklad ze života ústřic: Když ústřice vnikne do lastury zrnko písku, začne ji dráždit. Přestože se jedná o bolestivou zkušenost, ústřice se nesnaží původce bolesti vypudit, nýbrž ho obalí a přetvoří v drahocennou perlu. Pán od nás čeká, že životní zkoušky a trápení zužitkujeme pro růst, že se staneme zralejšími křesťany.

Projevíme-li křesťanskou radost a štěstí, povzbudíme tím druhé, aby i oni přijali užitek z evangelia a v Kristu se připojili k celosvětovému společenství radosti. Ellen G. Whiteová říká: „Křesťané, kteří jsou stále jen zachmuření a zarmoucení, kteří jen reptají a stěžují si, představují druhým nesprávně Boha a křesťanský život.“ (*Cesta ke Kristu, 1990, s. 78*) Důvod, proč bychom se měli radovat, lze stručně shrnout slovy: „Radujte se, že jste jedno s Bohem, Kristem a celými nebesy.“ (*Touha věků, 2000, s. 315*) Ano, patříme do společenství Jeho radosti.

Naše radost by měla vycházet z Krista, měla by být výsledkem našeho společenství a vztahu s Ním. Petr píše: „Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjějící zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.“ (1 Pt 1,6-9)

A konečně, vždy mějte na paměti, že se máme společně radovat, a to: z lásky, která je zdrojem té největší radosti; ze služby Bohu, která v nás vyvolává potěšení; z Božího požehnání a z vděčnosti. Když si uvědomíme, jaká požehnání od Krista získáváme, měli bychom se neustále radovat. Ale dokonce i v případech, že by nám věci nevycházely

podle našich představ, Bůh má plán pro náš život. Vznesená slova proroka Abakuka nám nabízejí tu správnou perspektivu: „I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása.“ (Abk 3,17.18)

Otázky k diskusi

1. Co bylo podle tebe zdrojem Pavlovy nesmírné radosti?
2. Myslíš si, že se člověk skutečně může trvale radovat? Jaké pocity v tobě vyvolává obsah dnešní přednášky?
3. Co je pro křesťana zdrojem radosti?

*Leo Ranzolin je bývalým předsedou
Generální konference Církve adventistů
sedmého dne.*

Pátek

SPOJENÍ PŘI VEČEŘI PÁNĚ

V těchto chvílích jsme blíže jeden druhému i našemu Pánu.

BRUNO VERTALLIER

S lunce páliło a dvojici učedníků, kteří při své cestě do Jeruzaléma museli po celý den překonávat jeden kopec za druhým, bylo opravdu nesnesitelné horko. Za soumraku požádali v jedné vesnici o nocleh. Nadešla noc a oni byli hladoví a unavení. Sloužící, který je pozval do domu, jim vyzul sandály a polil jim nohy čerstvou vodou. Jaký to byl požitek! Po celodenním chození po prašných cestách to bylo to nejlepší, co je mohlo potkat. Měli pocit, jako by jim někdo dal úplně nové tělo. V té chvíli nemohli prožít úchvatnější pocit.

Únava z nich spadla, ale stále ještě měli hlad. Najednou jim o nos zavadila vůně čerstvě upe-

čeného chleba. Ani ve snu by je nenapadlo, že v závěru dne na ně bude čekat taková věc. Chléb se přece normálně pekl brzy ráno. A měli mít ještě něco víc. Šťávu. Tu nejlepší šťávu, jakou kdy pili.

Na něco takového se nezapomíná. To platí i dnes. Zkus si představit, že jsi absolvoval několikahodinový pochod po prašné cestě, kdy jsi neměl možnost skrýt se před pálicím sluncem, a najednou ses dostal k vodopádu. A to bylo něco nesmírně osvěžujícího. Potom jsi otevřel batoh, ze kterého jsi vyndal chutný salát, lahodnou pizzu, ovoce a džus. A to bylo stejně báječné.

Není divu, že se na základě Ježíšova rozhodnutí stal součástí večere Páně obřad umývání nohou a přijímání chleba a vína; všechny tyto úkony byly naplněním potřeb jeho následovníků a v každé době i symbolem společenství.

Když dnes přicházíme do sboru, asi si jen těžko dovedeme představit, co to znamená jít po prašné cestě a mít žízeň a hlad. V některých částech světa to ovšem dobře znají. Svého času jsem působil v jedné vzdálené části světa. Zde jsem navštívil sbor, který se nacházel v zapomenuté pustině. Během sobotní bohoslužby se slavila večere Páně. Na stole bylo vše připraveno a já jsem mohl začít kázat. Když jsem se dostal k místu, kdy jsem měl vysvětlit význam umývání nohou, všiml jsem si, že jakýsi muž tiše naříká. Když pak nadešel okamžik, kdy si každý měl vybrat svůj protějšek k umývání nohou, rozhodl jsem se, že půjdu za tím mužem a zeptám se ho, proč sténá.

„No prostě proto,“ začal, „když jsi mluvil o tom, že naše hříchy jsou obmyty právě tak, jak si umýváme nohy, abychom je měli čisté, uvědomil jsem si, že v mém případě to neplatí, když mám na nohách takovou vrstvu špíny. I můj život je takový.“ Podíval jsem se mu na nohy. Měl je zarudlé a pokryté prachem, protože šel bos několik mil, aby se ze své vesnice dostal do sboru.

Najednou jsem pocítil vůči svému Pánu nesmírnou vděčnost. Uvědomil jsem si totiž, že když umyju tomuto bratru nohy tak, aby zase získaly svoji původní barvu, znamená to, že nemůže být žádný hřích, který by Bůh nemohl obmýt.

Začal jsem mu tedy mýt nohy, a voda v umyvadle ztmavla natolik, že už nebylo vidět dno nádoby. Nohy toho bratra měly ovšem zase svoji původní barvu. Jaké v tom bylo ponaučení! V Ježíši Kristu

se může totéž stát s našimi hříchy. Až budeš příště mýt nohy svému bratrovi nebo sestře, vzpomeň si na to, co pro tebe Ježíš stále dělá. On tě očistil. Učinil tě novým stvořením. V tom je krása společenství s Pánem a s těmi, kteří Jej následují. Odpuštění mohou získat všichni.

Ale čeká nás něco ještě mnohem většího! Můžeš to vidět a můžeš to okusit. Když spolu jíme a sdílíme společný pokrm, vzniká ideální příležitost pro budování vztahů. Když člověk jí sám, není v tom nic radostného. Obvykle ti na to stačí pár minut. V mé zemi je jídlo jakýmsi náboženstvím. U skutečného jídla lidé stráví přinejmenším hodinu. Nezáleží na tom, kolik toho sníš, ale jde o potěšení z toho, že jsi s lidmi, které máš rád. Je to komunikace. Ježíš však nabízí něco víc než komunikaci; On nabízí komunitu, společenství.

Společenství je zdrojem síly. V L 24,30-31 je zaznamenán příběh, který ukazuje, kolik síly člověk získá, když jí ve společenství s Pánem. Ježíš stoloval spolu s dvěma učedníky. Vzal chléb a modlil se za něj. Rozkrojil chléb a rozdělil se o něj s učedníky. Potom se otevřely jejich oči a oni Jej poznali. Otevřely se tvoje oči? Skutečně vidíš, kdo sedí vedle tebe, kdo sedí před tebou? Znáš svého souseda? Je váš vztah takový, že jste vůči sobě navzájem citlivější a otevřenější? Usiluj o vytvoření takového vztahu!

Ale je tady ještě jiný problém. Znáš Ježíše? Otevřely se tvé oči? Poznal jsi Jej? Znáš Jej? Miluješ Jej? V biblickém textu, v němž se pojednává o dvou učednících, kteří na cestě do Emmauz potkají neznámého poutníka, se píše: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ (v. 32) Hoří tvé srdce tak jako srdce učedníků? Máš dost síly na to, abys dokázal jít za všemi svými přáteli a pověděl jim dobrou zprávu? Budeš schopen vysvětlit za pomoci Písma, kdo je Ježíš a po jakém společenství touží?

V téže kapitole, v L 24,37-43, je zaznamenán další příběh o tom, jak Ježíš jí se svými učedníky. Zdá se, že jim přítomnost tohoto návštěvníka notně popletla hlavu. Ježíš řekl: „Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.“ (v. 38.39) Potom se zeptal: „Máte tu něco k jídlu?“

(v. 41) Když mu podali „kus pečené ryby“, Ježíš si ji vzal a pojedl spolu s nimi (v. 42.43).

Zdá se, že společné stolování navozuje důvěru a porozumění. Je to čas pro odpočinek. Čas ke změně myšlení. Učedníci naslouchali Ježíšovi, a najednou jeho slova pochopili. Pán si přeje, aby chom porozuměli smyslu všech věcí – proč musel trpět, proč musel zemřít? Nadešel čas přiblížit se ke svému Pánu, posadit se do Jeho blízkosti, dát si spolu s Ním řádný pokrm. Při téhle večeři jde o naši spásu. Vybízím tě, aby ses snažil pochopit, co ti Ježíš ve večeři Páně nabízí.

Zdráháš se, máš obavy?

Možná se bojíš přiblížit k Ježíši, bojíš se zasednout s Ním k jídlu. Tvé pocity dokážu pochopit. Možná jsi to už zkusel. Prožil jsi však zklamání, protože se vlastně nic zvláštního nestalo. Možná si myslíš, že tvoje příležitost je už jednou provždy pryč, že se už více nebude opakovat. Vzpomeň si na Petrovu zkušenost (J 21,15-19). Znovu je zde Ježíš, který jí spolu s učedníky. Znovu se objevují otázky. A nejsou to běžné otázky. Týkají se totiž životně důležitých věcí. Jsou to důležité milníky.

Právě to se stalo Petrovi. „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Ježíš třikrát položil tu samou otázku: „Miluješ mne?“ Otázka týkající se lásky má vždy svou důležitost. Zkus si vzpomenout, kdy jsi začal mluvit nebo přemýšlet o lásce. Bylo to důležité téma, které ti dodávalo energii. Opravdu, pro Petra to mělo zásadní důležitost – ujasnit si své pocity a pochopit, jaká je jeho láska k Ježíši. Nemyslíš, že je důležité vědět, jak na tom jsi se svým vztahem k Ježíši? Měl Petr dostatek lásky na to, aby mohl následovat Ježíše? Je tvoje láska k Ježíši dostatečná na to, abys Jej mohl následovat?

Večeře Páně, to je skvělá příležitost pro společenství s Pánem a ostatními věřícími. Je to možnost, jak s Ním prohloubit vztah přátelství. Máš přítele? Líbí se ti, když jste spolu? Stolovat s Pánem znamená mít smysl života. Zjistil jsi už, jaký smysl má tvůj život? Stolovat s Pánem znamená mít naději. Prožíváš ve svém životě naději? Stolujeme-li s Ježíšem, znamená to, že je postaráno o naše fyzické, duchovní, duševní a emocionální potřeby. Večeře Páně však především přispívá k budování společenství s Ježíšem

a s ostatními lidmi. Proč bychom tedy neměli hledat příležitost, kdy budeme moci stolovat s naším Pánem? Je to přece něco skvělého.

Adventisté vyhlížíjí okamžik, kdy budou znovu moci mít to úžasné společenství s Pánem, kdy budou jíst u Jeho stolu v Božím království. Měli bychom využít každé příležitosti, která se nám dnes nabízí, k tomu, abychom mohli již v závdavku prožít tento okamžik – měli bychom se podílet na společenství večeře Páně, a tak se spojit s ostatními souvěrci po celém světě.

Otázky k diskusi

1. Jaké naučení nacházíš ve skutečnosti, že Ježíš tento ve starověku běžný úkon (umývání nohou) proměnil ve svatý obřad.
2. Zdráháš se plně se zúčastnit obřadu večeře Páně (a umývání nohou, které tomu předchází)? Jestliže ano, tak proč? Pokud ne, jak by ses o to, co jsi přijal, podělil s druhými?
3. Jak se může tento obřad stát pro církev okamžikem smíření?

Bruno Vertallier je předsedou Jihofrancouzského sdružení.

Sobota

SPOJENÍ PŘI STUDIU BIBLE

Lidé nevědí, o co přicházejí, když nestudují Bibli.

ELLEN G. WHITEOVÁ

Stejně jako námořník potřebuje lodivoda, který provede loď skalními útesy mořského břehu, i my potřebujeme průvodce, jenž nás provede životem. Kde ale takového průvodce najít? Podívejme se na Bibli. Je inspirovaná Bohem, napsali ji svatí lidé a jsou v ní zaznamenány principy, jimiž se mají řídit jak staří, tak mladí. Její text povznášá mysl, obměkčuje srdce a vleává do duše potěšení

a radost. Bible nám ukazuje, jak by měl vypadat dokonalý charakter člověka; je to spolehlivý vůdce, který nás zdárně provede všemi úskalími a doveďe nás až na sám konec našeho života...

Častokrát se setkáváme s tím, že výklady Písma si vzájemně odporují. Protiřecí si. Bůh nás ale nenabádá, abychom se dali vést výklady, nýbrž Jeho slovem. Každý může studovat Bibli sám a získat tak jistotu, že poselství této drahocenné knihy má věčnou hodnotu a je nezměnitelné. Lidské názory se různí, ale Bible vždy hovoří o tom samém. Boží slovo je od věčnosti na věčnost.

Bůh nedovolil, aby Jeho slovo bylo předáváno z generace na generaci ústně a prostřednictvím tradice. Kdyby to umožnil, lidé by je postupně upravovali a doplňovali. Poděkujme Bohu za to, že své slovo nechal zaznamenat písemně.

Bible je klíč k tajemství, jemuž musí lidé porozumět, aby obdrželi věčný život. Bible vykládá sama sebe. Její zářivé paprsky dokážou osvětit všechny texty, které odkrývají hřích. Bible je mapa, na níž je vyznačena cesta pravdy. Ti, kdo tuto mapu vlastní, budou schopni se orientovat, ať se ocitnou kdekoliv.¹

Sjednocující moc Bible

Kristus a Jeho slovo jsou v dokonalém souladu. Pokud se jimi dáme vést, ukážou nám bezpečnou stezku. Pokud Boží lid bude schopen docenit hodnotu Božího slova, zavládne v církvi nebe na zemi. Křesťané budou se zápallem studovat Bibli. Budou se těšit na chvíle, kdy budou moci porovnávat jednu část Písma s druhou a rozjímat nad čtenými texty. Dají přednost Bibli před novinami, časopisy či romány. Jejich největší touhou bude sytit se „Kristovým tělem a pít jeho krev“. Následkem toho se jejich životy přiblíží principům Písma a začnou se v nich usku-tečňovat Boží zaslíbení. Příkazy Božího slova se pro ně stanou ovocem ze stromu života. Budou pro ně studnou naplněnou živou vodou, jež pramení k věčnému životu. Osvěžující proudy milosti budou občerstvovat jejich duši a pomohou jim zapomenout na dřinu a únavu. Inspirovaná slova je povzbudí a dodají jim sílu...

Bible – jedině Bible – dokáže vyvolat tyto účinky. Děje se tak díky Boží moudrosti a síle, která

působí v srdci člověka, který je ochoten přijímat pravdu. Ó, jakých výšek bychom dosáhli, kdybychom se podřídili Boží vůli. Ať už jsme kdekoli, potřebujeme Boží moc. Lehkovážnost, která se v církvi objevuje, ji oslabuje a činí z církve lhostejné společenství.

Celá Bible je zjevením Boží slávy v Kristu. Pokud to, co se z Bible dovíme, přijmeme, uvěříme tomu a budeme se tím řídit, náš charakter se začne měnit. Písmo se stane zdrojem naší intelektuální kultivovanosti.²

Studium Bible nás spojuje

Jak ale Bibli studovat? Máme procházet články naší víry a snažit se je obhájit texty Písma, nebo máme správnost svých myšlenek a názorů posuzovat pravdami Písma? Mnozí z těch, kdo Bibli studují či dokonce vyučují, ji příliš nechápu. Pokud se lidé snaží Bibli opravdu porozumět, a nechtou ji se záměrem potvrdit své učení a obhájit své vlastní myšlenky, odkryje jim omyly a vyvede je z temnoty, zbaví je zaslepenosti a přehmatů...

Ti, kteří upřímně touží poznat pravdu, budou bez váhání zkoumat a posuzovat svoje postoje, a neotráví je, když zjistí, že se v něčem mylí. K takovému postoji nás Duch uschoptil před čtyřiceti lety. Tehdy jsme se scházeli se starostmi v srdci a na modlitbách jsme prosili o to, abychom byli jedno ve víře a v učení, protože jsme si uvědomovali, že Kristus není vnitřně rozdělen. Na každém setkání jsme se zabývali vždy jen jedním problémem.

Tato setkání probíhala ve slavnostní atmosféře. Písmo jsme otevírali s úctou. Často jsme se postili, protože jsme chtěli být co nejlépe připraveni k chápání pravdy. Pokud jsme něčemu nerozuměli, nejprve jsme se upřímně modlili a potom každý svobodně vyjádřil svůj názor. Následně jsme se opět sklonili k modlitbě a naše úpěnlivá prosba o to, aby nám Bůh umožnil na vlastní oči spatřit správné stanovisko a aby mezi námi vytvořil stejnou jednotu, jaká je mezi Ním a Kristem, stoupala k nebesům... Obyčejně jsme společně nestudovali déle než čtyři hodiny; někdy jsme však studiem Písma strávili celou noc, protože jsme toužili poznat pravdu pro dnešní

dny. V některých případech na mne sestoupil Duch Boží, který nám objasnil těžká místa Bible a způsobil, že mezi námi zavládla dokonalá harmonie. Byli jsme jedné myslí, jednoho Ducha.

Ze všech sil jsme se snažili, aby Písmo nebylo přizpůsobováno názorům kteréhokoli z nás. Naším přáním bylo, aby rozdíly v názorech byly co nejmenší. Proto jsme nelpěli na podružných věcech, které beztak stály jen na našich proměnlivých názorech, ale naopak jsme usilovali o to, aby mezi námi zavládly takové vztahy, které by byly vyslyšením Kristovy modlitby – totiž abychom byli jedno, jako On a Otec jsou jedno...

V těch dnech nás Bůh proměnil, a tak se stalo, že nám byla pravda převlece vzácná. Je třeba, aby v církvi byla taková jednotu, která by obstála v každé zkoušce. Na této zemi se učíme od svého Mistra, abychom se připravili na studium v nebeské škole. Po vzoru Krista se musíme naučit snášet zklamání. Tato lekce pro nás bude velmi důležitá.

Máme se mnoho co učit a mnoho co odnaučovat. Jedině Bůh je neomylný. Ti, kteří si myslí, že nikdy nebudou muset měnit své názory, budou zklamáni. Pokud si své názory hýčkáme a nejsme ochotni se jich vzdát, nemůžeme dosáhnout jednoty, za niž se modlil Kristus.³

Bibli bychom neměli nikdy studovat bez modlitby. Jedině Duch svatý nám může pomoci vidět důležitost zdánlivě jednoduchých statí Písma či zabránit nám v překroucení obtížných textů. Andělé mají za úkol připravovat naše srdce ke slyšení Božího slova, abychom byli okouzleni jeho krásou, abychom slyšeli jeho napomenutí, abychom byli povzbuzeni a posíleni jeho zaslíbeními.

Měli bychom si přivlastnit žalmistova slova: „Otevři mi oči, ať mám na zřeteli divy ze Zákona tvého.“ (Ž 119,18) Pro ty, kdo zanedbávají modlitbu a studium Písma, může být pokušení nepřekonatelné. Je to tím, že velmi rychle zapomenají na Boží zaslíbení a nebrání se satanovým útokům biblickými zbraněmi. Andělé jsou však v blízkosti všech, kdo jsou ochotni učit se svatým věcem, a ve chvílích nouze jim připomenou důležité pravdy. „I budou se bát Hospodinova jména na západě a jeho slávy na východu slunce, neboť se přivalí jako dravá řeka, kterou Hospodinův vítr žene vpřed.“ (Iz 59,19)⁴

Spojeni ve službě druhým

Jedině, když správně porozumíme Bibli, můžeme do srdce druhých lidí zasít semínka pravdy... Když budeme sloužit Božím slovem v rodinách a v církvi, seznámíme svět s pravdou. Bůh totiž používá Bibli k tomu, aby se lidé všech generací dozvěděli o jeho skutcích. Kázáním Božího slova lze dosáhnout velkých věcí. Pokud přistupujeme k službě Bohu s vědomím, že skrze ni působí Boží Duch, vystavujeme svět působení vyšší moci, než jakou máme my lidé, a naše služba má veliký vliv. Není to ale tím, že by byl řečník kdovíjak nadaný, nýbrž díky Božímu majestátu a moci.⁵

Nestačí Bibli jen číst, protože pravda, která je v Písmu ukrytá jako poklad zakopaný v poli, neleží na povrchu. Jedině, když v ní budeme upřímně a vytrvale hledat, objevíme drahokam nekonečné hodnoty – nevyčerpatelné bohatství Ježíše Krista. Dokud jsem se studiu Bible opravdu neodevzdala, nevěděla jsem, jaké hodnoty se v ní skrývají.

Lidé nevědí, o co přicházejí, když nestudují Bibli...

„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.“ (Tm 3,16.17) Zkušenosti, které získáte při studiu Písma, vám umožní být druhým ku pomoci. Tím, že si přisvojíte zaslíbení, která Bible obsahuje, získáte jistotu a pomoc. Vaše světlo bude zářit

jasněji a jasněji až do onoho nádherného dne; seznámíte se totiž s Tím, Jehož příchod je stejně blízko jako nadcházející svítání. Náš předrahý Spasitel má všechny ze svého malého stáda pod dohledem... On obětoval svůj život, abyste nezhynuli; nezapomínejte, že váš život patří Jemu. Nemáte jej proto, abyste si jej chránili, nýbrž abyste ho použili ke službě Bohu. Jen když zasvětíte svůj život Bohu, budete opravdu šťastní. Žijeme-li pro Něj, můžeme se radovat z pokoje a jistoty.⁶

Otázky k diskusi

1. Co nám brání v přijetí nových myšlenek a pohledů?
2. Jak je v dnešní úvaze popsán způsob studia Bible adventistických průkopníků? Přistupuješ k Bibli se stejnou horlivostí? Pokud ne, čím si to vysvětluješ? Co by tuto situaci mohlo změnit?
3. Popiš, jaké výhody ti přináší osobní studium Bible.

*Ellen G. Whiteová patřila k průkopníkům
Církve adventistů sedmého dne.*

1 *Signs of the Times, Mar. 21, 1906*

2 *Signs of the Times, Oct. 10, 1906*

3 *Adventist Review and Sabbath Herald, July 26, 1892*

4 *Adventist Review and Sabbath Herald, Sept. 10, 1914*

5 *Adventist Review and Sabbath Herald, Apr. 20, 1897*

6 *Adventist Review and Sabbath Herald, Aug. 4, 1896*

SPOJENI VE VÍŘE A NÁSLEDOVÁNÍ Přednášky modlitebního týdne 2004

Technická redakce
Vydal Advent-Orion, s.r.o.
Roztocká 5, Praha 6
Vydání první, Praha 2004
Vytiskla tiskárna HOPE
ISBN 80-7172-422-X